

*Теплюк М.А.
канд.екон.наук, асистент кафедри економіки підприємств,
Яценко Д.Ю.*

*студент
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет ім. Вадима Гетьмана»*

УМОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ РИНКОВИХ ВІДНОСИН

Турбулентні умови розвитку ринкової економіки актуалізують дану проблематику як для керівників є формування організаційно-економічного механізму інвестиційно-інноваційного потенціалу суб'єктів господарювання, що в свою чергу дозволить підвищити рівень забезпечення його конкурентоспроможності. Разом з тим, інноваційно-орієнтована економіка у контексті удосконалення ресурсного потенціалу підприємства здатна забезпечити розвиток всіх стейкхолдерів, що в свою чергу сприяє трансформації та стабілізації важливих соціально-економічних процесів.

Визнання пріоритетності інноваційного розвитку вітчизняних підприємств, проголошення державної політики, спрямованої на інноваційну модель економічного розвитку

На сучасному етапі розвитку вітчизняної економіки, саме інновації дозволяють сформувати вектор координації роботи суб'єктів господарювання в контексті його стратегічного бачення. Турбулентність економічного розвитку в сучасних умовах в більшості випадків залежить від технологічного розвитку виробництва на базі інновацій. Вдалість прийняття управлінських рішень, щодо інноваційного розвитку, дозволяє сформувати й ефективно використовувати інноваційний потенціал, що стає вирішальним фактором забезпечення конкурентоспроможності підприємства. З іншого боку, за роки ринкових трансформацій Україна так і не змогла наблизитися до інноваційних параметрів розвинених країн й особливо у високотехнологічних галузях [1].

Разом з тим, інноваційна діяльність є невід'ємною складовою виробничо-господарської діяльності підприємства, зорієнтованої на оновлення і

вдосконалення його виробничих сил і організаційно-економічних відносин. Зокрема, вагомий внесок в теорію та практику інноваційного потенціалу зробили відомі українські науковці В.П. Александрова, М.О. Будяєв, О.В. Коцюбинська, М.А. Йохна, С.І. Дорогунцов, О.В. Красовська, І.В.Новікова, М.Т. Пашутенков, М. А. Теплюк, А.А. Чухно, В.Г. Федоренко, Л.І. Федулова, А.В.Завіновська, Г.О. Швиданенко, які займались відповідною проблематику та зробили вагомий вклад у дослідженні сутності інноваційного потенціалу. [2].

Враховуючи напрацювання авторів, які вивчали дану проблематики, на нашу думку під дефініцією «інноваційна діяльність» – це діяльність, направлена на пошук, розробку, впровадження результатів наукових досліджень в новий або удосконалений продукт, послугу або процес з подальшим їх розповсюдженням для отримання прибутку. Для досягнення стратегічної мети підприємства, у контексті інноваційної діяльності, в-першу чергу необхідно ідентифікувати нові альтернативи та можливостей, щодо раціоналізації використання наявних ресурсів, а також впровадження новітніх технологій і досягнень для задоволення граничних потреб споживачів. [3]

Також слід, відмітити, що інноваційна діяльність кожного суб'єкта господарювання складається з: наукових, технологічних, організаційних, фінансових і комерційних заходів, які у своїй сукупності ведуть до створення інновацій «під ключ», тобто повністю готової до використання та продажу. Разом з тим, інноваційна діяльність безперечно має комплексний та системний характер та охоплює такі види роботи, насамперед: ідентифікація ідей, ліцензій, патентів, кадрів і інші, яка в свою чергу, об'єднує винахідництво, раціоналізацію, конструювання, створення інженерно-технічних об'єктів, інформаційну та маркетингову діяльність. Тобто, інноваційна діяльність доцільно розглядати, як синтетичну сукупність робіт, які виконуються певними організаційними структурами за життєвим циклом враховуючи конкурентні умови.

Отже, безперечним є той факт, що дана проблематика є актуальною та відповідає сучасному вектору стратегічного розвитку, оскільки є однією з важливих складових. Загалом, «інновація» є складною економічною категорією,

яка має розгалужену систему диференціації категоріального апарату та тісно взаємопов'язана з різними складовими ресурсного портфеля, тому формування організаційно-економічного механізму інноваційного потенціалу треба здійснювати з урахуванням усіх можливостей ринкового середовища.

Список використаних джерел

1. Tepliuk M. A., Investment Attractiveness of Enterprises in the Context of Effective Management of Resource Provision / M. A. Tepliuk, M. A. Budiaiev // БІЗНЕС ІНФОРМ– 2016. – № 7. – С. 114-118
2. Костюк Т. П. Мотивація інноваційної діяльності в сучасних умовах господарювання / Т.П.Костюк // Вісник ЖДТУ. – Серія «Економічні науки». – 2010. – №1 (51). – С. 16–21.
3. Літвиненко М. В. Інноваційна діяльність підприємства як джерело підвищення прибутку/ Літвиненко М.В., Кедревич І.В. // Вісник НТУ (ХПИ) . – №7. – 2011. – С. 148–151.

Успенський І.В.

*спеціаліст I категорії, викладач циклової комісії
права та суспільних дисциплін*

Лукашук А.В.

*студентка спеціальності «Організація виробництва»
Хмельницького кооперативного коледжу*

Хмельницького кооперативного торговельно-економічного інституту

РОЗВИТОК ТОРГІВЛІ, ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ВИРОБНИЦТВА У ПРОСКУРОВІ В КІНЦІ ХІХ НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ

На кінець XVIII ст. в Проскурові проживало біля 2 тисячі чоловік. Мешканці, в основному, займалися землеробством, було розвинене садівництво, птахівництво, рибальство, ковальство тощо.

На початку XIX ст. в місті вже діяло декілька повітових установ, зріс військовий гарнізон, розпочалось будівництво різних громадських споруд.

На кінець XIX ст. кількість промислових підприємств порівняно з дореформеним періодом зросла майже в 10 разів. Значно розширилася забудована частина міста.

На початку XX ст. у зв'язку з розбудовою залізниць зовнішня торгівля Проскурова була спрямована на Австро-Угорщину і Царство Польське, а розвиток промисловості, кустарних промислів і торгівлі сприяв зростанню